

חַיְנוּ

CHAYENU

Daily Torah Study

~ SPECIAL EDITION ~

CHASSIDUS : חסידות
BASI L'GANI : באתי לגני
Yud Shevat 5781 : י' שבט תשפ"א

חסידות

CHASIDUS

פרק אחד עשר מהמשך באתי לגני השי"ת מכ"ק אדמו"ר הר"י צ'צוקללה"ה
 CHAPTER 11 OF THE DISCOURSE CONTINUUM "BASI L'GANI" 5710
 BY THE PREVIOUS REBBE RABBI YOSEF YITZCHOK SCHNEERSON

Original Hebrew text - with permission of **Kehot Publication Society**
 Courtesy of **Vaad Hanochos b'Lahak**
 Translated by **Rabbi Eliyahu Touger** and **Rabbi Sholom Ber Wineberg**
 Edited by **Uri Kaploun**
 Published and Copyright by **Sichos In English**

לעילוי נשמות
 ר' אברהם חיים ישראל ע"ה בן ר' יוסף ז"ל
 וזוגתו מרת רעכיל ע"ה בת ר' עזריאל איכל הי"ד
 נדפס ע"י בני משפחתם שיחיו לאיו"ש טובות מתוך הרחבה (ו) בשמחה וטוב לבב

Tzivos Hashem

The Flow: The Maamar, in the previous chapters, discusses the purpose of creation, namely, to make a dwelling place for God in our physical world, by bringing the “Shechina” (Divine Presence) back to “the garden” (earth) as it was at creation, and even more so. This happens through our making God relevant and important in a world which seems ungodly and mundane, transforming the “darkness” of the world into “light,” to the point that what seems as darkness itself becomes luminous.

This mission was primarily given over to the Jewish nation, who create a dwelling place through sitting and studying Torah, despite the challenges of exile. It is by virtue of these deeds that the Jewish people are called *Tzivos Hashem* (the legions of G-d).

The word *Tzivos* has three meanings: 1 – army, 2 – set time, 3 – varied beauty. It is the various “types” of Jews, with their unique mission and contribution, who create the dwelling place, and they fulfill this mission in the allotted time given to them in this world.

The discourse continues in this chapter to explain the first interpretation that the Jewish people fulfilling the mission of making a dwelling place for G-d are described as God’s army.

[See page 6 for some background]

ולבאר בעומק יותר מה שישאל נקראים
בשם צבאות הוי',

דשם צבאות הוא שם קדוש, דהוא מהו'
שמות שאינם נמחקים,

ישם זה נתגלה על ידי הנביאים,*
דבתורה לא נזכר שם צבאות, ונזכר רק
"צבאות הוי'" וקאי על ישראל,

וצריך להבין מהו זה המעלה, כלומר
בשביל איזה מעלה ומרונה נקרא ישראל
בשם "צבאות הוי"? והתואר הזה ניתן
לישראל ביציאתם ממצרים דוקא.

אך הענין הוא דהנה איתא במדרש רבה
(שמות פרק ג') 'שמי אתה מבקש לידע?
לפי מעשי אני נקרא! וכשאני נלחם עם
הרשעים אני נקרא צבאות!'

אם בן מוכן דשם צבאות הוא שם
דמלחמה, וכן איתא בשערי אורה לר'
יוסף גיקטיליא, דשם צבאות הוא בנצח
והוד, ומשם נמשכות כל המלחמות
שבעולם. וצריך להבין מהו השייכות
דמלחמה לנצח והוד שיהיה משם
נמשכים כל המלחמות שבעולם?

והנה ענין הנצחון שייד בגדול דוקא, דמי
שהוא שפל בערך, הנה אם יאמר אדם
כנגדו לא ינצח (אלא יכול לענות עזות),
ודוקא מי שהוא גדול הרי יש בו מדת
הנצחון, דכאשר יאמר אדם דבר נגדו
או יעשה דבר שאינו כרצונו, הנה ינצח
כנגדו להוציא כאור צדקו.

והוא על דרך שאמרו רבותינו ז"ל (יומא
כג, א) כל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר
כנחש אינו תלמיד חכם, ופירש רש"י

Let us examine from a deeper perspective why
the Jewish people are called Tzivos Hashem
"the legions of G-d".

The word Tzva-os is one of the seven holy
Names of G-d that may not be erased.

It was first revealed as such by the Prophets,
for in the Torah it is used only in reference to
the Jewish people.

Let us now seek to understand what particular
quality of the Jewish people earned them the
title of "the legions of G-d," and why it was first
accorded them when they left Egypt.

[Concerning the unique significance of each
of the Divine Names,] the Midrash Rabbah
(Shmos 3:[6]) writes: "Do you desire to know
My Name? — I am named according to My
deeds... When I wage war against the wicked
I am called Tzva-os."

It is clear, then, that this is a name of war. So
too we read in Shaarei Orah of R. Yosef Gikatilla:
"The Name Tzva-os relates to the Sefiros of
Netzach and Hod [lit., 'victory' and 'glory'], and
from there evolve all the wars in the world." We
need to understand: Why is this so, that all
worldly battles stem from these two divine at-
tributes? what is the connection?

The attribute of [seeking] victory is to be found
only in a great man. If someone speaks up in
defiance of a lesser man, he may retort boldly,
but he will not overrule him. A great man,
however, will endeavor to vanquish anyone
who speaks or acts contrary to his will, and
will seek to establish the truth of his position.

Indeed, the Sages teach that "any scholar who
does not bear a grudge and seek revenge like a
snake is not a scholar" (Yoma 23a). Rashi ex-
plains that the scholar will seek revenge and

נוקם נקמתו וְנוטַר אִיבָה בְּלִבּוֹ כְּנָחַשׁ (ועינין הדייק
נחש דוקא מבוואר שם).*

והקשה בגמרא: והא כתיב "לא תקום ולא
תטור"?

ומכל מקום הרי יש היתר לתלמיד חכם להיות
נוקם ונוטר. אמנם הנקימה והנטייה שמוותרת
לתלמיד חכם (ועוד יותר שמחוייב בה) אינו
חס ושלום הנקימה והנטייה האמורה בתורה,
וכאמרום ז"ל שם: ההוא במקומו הוא דכתיב, והיינו
דהנקימה ונטייה המחוייבת לתלמיד חכם אינה
בשביל ממונו, או תבאה על ידי ממונו ומכל מקום
הרי זה נקימה ונטייה.

אלא שיש תנאי בדבר, שיהיה תלמיד חכם דוקא,
ותלמיד חכם הוא שמקבל מן החכמה* והוא טפל
אליה, והיינו דכל עשיותיו ועניניו הוא בשביל
החכמה.

שוהו בכללות ענין הנצחון, והנצחון הוא בגדול
דוקא,

וכל מי שגדול יותר, מדת הנצחון הוא ביותר
אצלו, ולכן המלך שגדול מכל העם, דהו מעלת
המלך שהוא בחיר העם וגדול מהם וכמו שנאמר
גבי שאול* (שמואל א' ט' ב') "ואין איש מבני
ישראל טוב ממונו משכמו ומעלה גבוה מכל
העם", ולכן הנה בו שייד ענין הנצחון יותר לגלות
רצונו והפצו ולהוציא נצחונו, דהו גם כן סיבת
ענין המלחמה להוציא הנצחון.

דהנה במלחמה הרי יש ב' ענינים הא' לשלול
שלל ולבוז בו, והב' ענין המלחמה הוא להוציא

maintain a bitter grudge in his heart as a
snake does. (The reason that the snake is
used as a metaphor is explained there.)

The Talmud questions the above-quoted
teaching of the Sages, noting that the
Torah commands: "You shall not avenge
nor bear a grudge."

And the Talmud itself answers that a
sage is permitted such conduct, for the
vengeance and the grudge allowed him
(and indeed required of him) are not
(G-d forbid) of the kinds forbidden in
the Torah, which are related to money
[or other material matters].

He who is permitted such conduct must
be a sage of unquestioned integrity. In-
deed, the Talmudic term for "sage" — im-
plies one who is a self-effacing disciple
of wisdom; it is for the sake of wisdom
that he directs all his actions and affairs.

This attitude lies at the root of [a true de-
sire for] victory, and it applies only to a
man of stature.

Moreover, the greater the individual, the
greater this desire. A king, for example,
is chosen from his entire nation on ac-
count of his superior stature. Thus we
read of Shaul HaMelech: "There was no
better man than he among the Chil-
dren of Israel; from his shoulders and
upwards he was taller than any of the
people" (I Shmuel 9:2). Such a king has
a greater tendency to express his desire
for victory, even to go to war, and to tri-
umph.

A war may be motivated by the desire
for spoil, or — more basically — by the

נצחוננו שיהיה כרצונו וקפצו שזהו עיקר המלחמה, וענינה להוציא נצחוננו.

דמלחמה לשלול שלל ולבזו בו הוא מלחמה של כח וגבורה בלבד, ומלחמה בכללות כלומר ההשכלה שבמלחמה הוא להוציא הנצחון שיהיה כקפצו ורצונו.

אמנם גם זה ענין הנצחון הוא דוקא כשיש מנגד המונע ומעכב ואז שייך נצחון, דכלא מנגד אינו שייך ענין הנצחון כלל, ומנהיג מלכותו כקפצו,

אמנם כאשר חפץ באיזה דבר וישנו מנגד לזה, אז עומד בנצחון כנגדו ומוציא נצחוננו, ובשביל ניצוח המנגד הרי מבזבו כל סגלות האוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור ואשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר, וכמום וחתום מעין כל רואה, הנה בעת ניצוח המלחמה הוא מבזבו כל האוצרות,

והוא לפי* דמדת הנצחון הוא למעלה מרצון ועונג. והנה כל העונג הנעלה והנפלא שיש בסגלות מלכותו ואוצרות יקרו הנה אינו תופס מקום כלל לגבי הנצחון, והוא לפי שמדת הנצחון הוא למעלה מעונג,

ועוד יותר שגם חיו משליך המלך מנגדו, ומצד גודל הנצחון עומד בעצמו בקשרי המלחמה, והוא לפי שהנצחון נמוע ומשרש בעצם הנפש למעלה יותר מכחות הגלויים שבנפש, והיינו שהוא למעלה מהאור והחיות שבא בגילוי, ולזאת הוא מפקיר את חיו, ומכל שכן שהוא מבזבו אוצרותיו ותענוגי מלכים,

דהסדר בזה הוא, דבעת מלחמה פותחים את האוצרות ונותנים אותם על ידי שרי הפקידים שהם פקידים החיל, והפונה בזה הם אנשי החיל שהם דוקא עושים את הנצחון.

desire to win in a battle of conflicting wills.

In the former case, a war is merely a test of strength and courage. A war of the latter kind will be a battle of wits, if the king is to achieve the kind of victory that will satisfy his will.

The desire for victory will be aroused only when the king is opposed by a formidable obstacle; without it, he rules his domain as he pleases.

Once his wishes are challenged, however, then in order to secure victory he will squander all the rare treasures that have been collected year after year, generation after generation, precious resources that have never been used for any other purpose, and that have been hidden and sealed from all eyes.

The reason: A man's desire for victory is rooted higher in the soul than his will or his desire for pleasure. Hence the most intense delight that he could ever have from his rarest treasures is meaningless when weighed against his desire for victory.

In fact he will even risk his very life and take up his position in the thick of battle, because his drive to win is rooted in the very essence of his soul, higher than the soul's consciously revealed faculties, its spiritual light and life-force.

When war breaks out the royal treasure vaults are thrown open. Their resources are entrusted to the commanding officers in order that they should reach the rank and file soldiers, for it is they who will secure victory.

והדונקמא מזה יוכן למעלה דישנו גם כן
 בחינת אוצר, והוא מה דקמוס וחתום,
 וכמו שנאמר "יפתח ה' לך את אוצרו
 הטוב", ובהקשרה 'ואוצרד הטוב לנו
 תפתח', ו'מאוצר מתנת חנם חננו כו'
 שהם אוצרות החתומים,

ובעת המלחמה פותחים את האוצרות
 שמוסרים אותם על ידי פקידים, שהם
 פקידים החיל. אמנם הפנונה הוא בשביל
 החיל, לפי שהן הנה המביאים את הנצחון.

וזהו דישאל נקראים "צבאות ה'", לפי
 שהם אנשי החיל אשר הם עושים רצונו
 של מקום לנגד את המנגד - ולהם פותחים
 אוצר העליון בשביל ניצוח המלחמה לנגד
 את המנגד.

This parable describes the spiritual worlds. There, too, there are sealed and hidden treasures, like those of which the Torah speaks: — “G-d will open His goodly treasure house for you.” In the prayers, likewise, we ask: — “Open for us Your goodly treasure house.” And elsewhere: — “Graciously grant us Your gift from the storehouse of unearned bounty.”

In time of war, these sealed treasures too are entrusted to officers, who distribute them among the simple soldiers, for it is they who will secure the victory.

This, then, is why the people of Israel are called the legions of G-d, for it is they who do G-d's will, standing their ground in the cosmic campaign against the opposing forces. And it is for them, therefore, that the vaults of heavenly treasures are thrown open.

שאינו נוקם כו' בא אחרי מרו"ל מפני מה נענש שאול מפני שמחל על כבודו.

(* והוא לפי: ראה בכ"ז באריכות סד"ה צדקת פרונו תרפ"ט (קונטרס דרושי חתונה [סה"מ קונטרסים ח"א לו, ב ואילך. סה"מ תרפ"ט ע' 123 ואילך]). מאמרי פסח תש"ט (קונטרס סה [סה"מ תש"ט ע' 111 ואילך]).

(* ע"י הנביאים: ברכות לא, ב. ונתבאר בתו"א ותו"ח ר"פ בא.

(* ממואר שם: עיי"ש בחדא"ג מהרש"א. - ולהעיר מערכין טו, ב: אתה מזה הנאה יש לך.

(* מן החכמה: תו"א פ' יתרו סד"ה משה ידבר [סח, ג].

(* ולכן המלך .. גבי שאול: להעיר מיומא (שם) שמרו"ל כל ת"ח

SOME BACKGROUND

in 5710 (1950), the Previous Rebbe, Rabbi Yosef Yitzchak Schneersohn gave his son-in-law, Rabbi Menachem M. Schneerson, a chasidic discourse to publish, in four installments. The first was to be released for the upcoming Shabbos, 10th of Shevat, the yahrtzeit of his grandmother. There were 20 chapters in the discourse. It's title is "Basi LGani". As it happened, that Shabbos the Previous Rebbe passed on. This Ma'amar became his final word.

This year marks 71 years since his passing.

The following year, 10th of shevat 5711 (1951), the Rebbe assumed the leadership of Chabad by opening a discourse on the same words "Basi LGani" and elaborating its theme in greater depth. Each year thereafter, on the Yartzeit, the Rebbe would delve into one subsequent chapter of that original discourse. This happened for (almost) 2 full cycles of 20 years. This year corresponds to the 11th chapter. Next week, we will feature commentary from the Rebbe's discourse on this chapter.

חסידות

CHASIDUS

חלק ממאמרי "באתי לגני" ה'תשכ"א, ה'תשמ"א
מכ"ק אדמו"ר נשיא דורינו

EXCERPTS OF THE DISCOURSES "BASI LGANI" 5721, 5741
FROM THE LUBAVITCHER REBBE, *NESI DOREINU*

Original Hebrew text — with permission of **Kehot Publication Society**
Courtesy of **Vaad Hanochos b'Lahak**
Translated by **Chayenu**

לעילוי נשמות

ר' אברהם חיים ישראל ע"ה בן ר' יוסף ז"ל
וזוגתו מרת רעכיל ע"ה בת ר' עזריאל איכל הי"ד

נדפס ע"י בני משפחתם שיחיו לאיו"ש טובות מתוך הרחבה (1) בשמחה וטוב לבב

Overview

In 5710 (1950), the Previous Rebbe, Rabbi Yosef Yitzchak Schneersohn gave his son-in-law, Rabbi Menachem M. Schneerson, a Chasidic discourse titled "Basi L'Gani" to publish for the upcoming Shabbos, 10th of Shevat, the yahrtzeit of his grandmother. As it happened, that Shabbos the Previous Rebbe passed on. This Ma'amar became his final word. This year marks 71 years since his passing.

The following year, 10th of Shevat 5711 (1951), the Rebbe officially assumed the leadership of Chabad by opening a discourse on the same words "Basi L'Gani" and elaborating its theme in greater depth. Each year thereafter, on the Yartzeit, the Rebbe would delve into one subsequent chapter of that original discourse, which contained 20 chapters. This happened for (almost) 2 full cycles of 20 years (each). This year corresponds to the 11th chapter (which was printed in last week's Chayenu).

There are a total of 3 "Basi L'Gani" discourses from our Rebbe, expounding on the 11th chapter. In 5721 (1961), the Rebbe recited one on Friday night and one on Motzei Shabbos (and an additional Ma'amar on Shabbos day, which is part of the series, but not titled Basi L'Gani). In 5741, there was a 3rd. We have brought excerpts from all 3.

Of note, in each Basi L'Gani discourse of the Rebbe, he made a point of quoting each one of the Rebbes which preceded him. So, we have brought an insight from each Rebbe.

בַּעַל שֵׁם טוֹב | BAAL SHEM TOV

Context: When referring to Hashem by His various names, we are — on the one hand — addressing an aspect or particular expression of His, but — on the other hand — talking to Him.

ומקדים לְבַאֵר שְׁעֵנֵי צְבָא בְּיִשְׂרָאֵל (מֶה שִׁישְׂרָאֵל נִקְרָאִים בְּשֵׁם צְבָאוֹת הוּי) שִׁייד ל' שֵׁם צְבָאוֹת שֶׁהוּא שֵׁם קְדוֹשׁ, דְּהוּא מֶהוּ' שְׁמוֹת שְׂאִינָם נִמְחָקִים....

The (Previous Rebbe's discourse) introduces this idea that the Jewish People being called "The Army of Hashem"¹ is connected to the divine name "Tzvaos" (Legions), which is one the G-d's seven sacred names, which may not be erased²...

וכפי שְׁמִבְּאֵר הַבְּעִשׂ"ט בְּעֵנֵי ז' הַשְּׁמוֹת, שְׂאִין הַבְּנוֹה לְהַסְפִּירוֹת עֲצָמָם, כִּי אִם לְהַאֵר שְׁבִהֶסְפִירוֹת. וְרֵא' לָזֶה, מִמֶּה שְׂאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרִים לְבִרְכָה עַל הַפְּסוּק "בְּכֹל קְרָאֵנוּ אֱלֹהֵינוּ" - "אֱלֹהֵינוּ וְלֹא לְמַדּוֹתֵינוּ", וְהֵרִי כְּשֶׁמִּתְפַּלְלִים וּמְזַכְּרִים בְּתַפְלָה אֵת ז' הַשְּׁמוֹת, אִי אֶפְשָׁר לִזְכֹּר שְׁהַבְּנוֹה הִיא עַל הַסְפִּירוֹת, שְׁהֵרִי אֵין זֶה "אֱלֹהֵינוּ", דְּהֵנָם שְׂ"אִיהוּ וְחִזּוּהֵי וְגִרְמוּהֵי חַד", מִכָּל מְקוֹם, הֵרִי הֵם סְפִירוֹת, וְאֵין זֶה "אֱלֹהֵינוּ".

The Baal Shem Tov elaborates³ on this idea of the seven names of G-d, explaining that the reference is not to the particular 'Sefira'⁴, rather to the 'or' (lit. light or Divine energy) within that Sefira. Support for this is from our sages' comment⁵ on the verse⁶ "... as the L-rd our G-d is (close to us) at all times that we call upon Him" — "**Him** and not His attributes." Obviously, when we pray and address G-d by His various names we cannot be praying to His names but to Him. Although "He is one with His Sefiros" (channels of Divine expression), they are not Him.

ומזה מוכח שְׁהַבְּנוֹה בְּשֵׁמוֹת הִיא עַל הַאֵוֹר שְׁבִהֶסְפִירוֹת, וְהֵנּוּ, הַחִיּוֹת שְׁמִחוּ אֵת כְּלֵי הַסְפִּירוֹת, וְכִידּוּעַ שְׁבִבָלִים יֵשׁ חִיּוֹת מִלְּבַד הַאֵוֹר הַמִּתְלַבֵּשׁ בְּתוֹכָם, כִּידּוּעַ הָרֵא' עַל זֶה מִמֶּה שְׁכָתוּב "וְכַד אֵנִת תִּסְתַּלַּק מִנִּיהוּ

More precisely, we are referring to the light (energy) present within the 'vessels' of the Sefiros⁷ themselves. As is known, that the *Keilim* have their own energy source, besides for the light which shines within them, as stated⁸, "when You remove Yourself from them, all the names re-

1. *Parshas Bo* 12:41
2. *Rambam, Hilchos Yesodei HaTorah* 6:2
3. Quoted in *Likkutei Torah, Behar* 43:2
4. The various names of G-d refer to particular expressions of G-dliness. Just as when calling someone kind-hearted or wise, one is referring to an aspect of their character, so to, anthropomorphically, when addressing Hashem by a 'name', the name refers to a Divine quality which G-d is expressing e.g. *Elokim* = Gevurah (judgement), *E-I* = Chesed (kindness) etc.
5. *Sifri*.
6. *Devarim* 4:7
7. A *Sefirah* (channel of Divine energy) is composed of two components: *Ohr & Keli*, literally translated as light & vessel, meaning energy and conduit. Just like with body and soul, the soul is the energy vitalizing the body but it doesn't give existence to the body, which has its own source of Divine creative energy (hence when the soul leaves it doesn't disappear instantly), so too the *Keli* has its own energy. This is what the Baal Shem Tov is referring to.
8. *Pasach Eliyahu*, the introduction to *Tikkunei Zohar*, recited on Friday afternoon, at *Mincha*. Siddur Tehillat Hashem, pg. 151.

אֲשֶׁתְּאָרוּ בּוֹלְהוּ שְׁמֵהֶן כְּנוֹפֵא כו"ו, שֶׁהֵם
נִשְׁאָרִים גַּם כְּשֶׁמִּסְתַּלַּק הָאוֹר מֵהֶם, וְהֵינּוּ לְפִי
שְׂבֻחַתְּכֶם יֵשׁ חַיִּית מְלֻכַּד הָאוֹר. וְזֶהוּ עֵנִין ז'
הַשְּׂמוֹת, שֶׁהַכְּנֻדָּה הִיא עַל הָאוֹר שְׁמֵתוֹ אֶת
הַסְּפִירוֹת, הֵינּוּ, לֹא הָאוֹרוֹת הַמְתַּלְכְּשִׁים
בְּהַפְּלִים, אֶלָּא חַיִּית הַכְּלִים עֲצָמָם.

הַרְבֵּי הַמַּגִּיד | MAGGID OF MEZRITCH

Context: The sacred names of G-d "YHVH" and "ADNY", the former being infinite revelation, the latter being containment and thus allowing existence.

וְהִנֵּה בְּעֵינֵי הַשְּׂמוֹת אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵם
לְבָרְכָה "לֹא כְּשֵׁאֲנִי נִכְתָּב אֲנִי נִקְרָא, נִכְתָּב
אֲנִי בִּיּוֹד ה"א (הו"י) וְנִקְרָא אֲנִי בְּאֵלֶּף
דַּל"ת (אֲדָנִי)". וְצָרִיף לְהַבִּין, מַהוּ הַטַּעַם
שֶׁאֲנִינוּ נִקְרָא כְּמוֹ שְׂנִכְתָּב, וְגַם לָמָּה נִכְתָּב
בְּהו"י דְּקָא וְנִקְרָא בְּאֲדָרְקָא?

וּמִבְּאֵר הַמַּגִּיד, שֶׁשֵּׁם הו"י הוּא שֵׁם הַמְּפָרֵשׁ
וְלִמְעַלָּה יוֹתֵר, שֵׁם הַעֲצָם, שֶׁהוּא לְמַעַלָּה
מִכָּל הַתְּיוֹת, שֶׁחֲרִי הוּא מְהוּה אֶת הַכֹּל.
וְעֵינֵי הַקְּרִיאָה הוּא עֵינֵי הַגְּלוּי וְהַפְּרָסוּם, וְלִכְּנֹ
אִי אֶפְשָׁר שִׁיחֵי נִקְרָא בְּשֵׁם הו"י, כִּי אִי אֶפְשָׁר
שֶׁהַכְּנֻדָּה שְׁלִמְעַלָּה מִכָּל הַתְּיוֹת תְּהִי בְּגִלּוּי
בְּעוֹלָמוֹת. וּמֵה שְׂמֻתְגָּלָה בְּעוֹלָמוֹת הוּא שֵׁם
אֲדָרְקָא, בְּחִינַת הַמְּלֻכּוּת, דַּ"אִין מְלֻכְד בְּלֹא עִם,

main as a body without a soul.” Thus, when we speak of the seven sacred names of G-d, we refer not to the light which radiates in the vessel (i.e. the pure energy which fills the particular channel), but the Divine energy within the channel itself⁹.

Regarding G-d’s names, our sages stated: “I am not read as I am written. I am written with Yud-Hei... (י-ה-ו-ה) but I am pronounced as Alef-Daled... (א-ד-ג-י)”¹⁰. We need to understand why is this indeed so? And why is the written form Yud-Hei... and the pronounced form Alef-Daled...?

The Maggid explains¹¹, that the name *Ha-vaye*¹² (י-ה-ו-ה) is the Explicit-Name¹³, and more-so the Essence-name¹⁴ of G-d, which is beyond existence for It is the very source of all existence. Now, “pronouncing” is synonymous with expression and revelation, which explains why this name of G-d cannot be articulated openly, for the G-dliness which transcends all of existence cannot possibly be contained with our (finite) existence. What is able to be revealed (thus pronounced) is the element of G-dliness which is His sovereignty – represented by the name ADNY, meaning Sovereign — for it is precisely this aspect of G-d which pro-

9. *Basi L’Gani* 5721 (1)

10. When the name of G-d (YHVH) י-ה-ו-ה appears in the Torah we don’t read it as it’s written, but we read it as Ado-nay.

11. *Likkutei Amarim* (of the Maggid) #260. *Ohr Torah* #365.

12. Chassidic terminology refers to the Divine name by rearranging the letters such, so as not to mention the sacred name in vain, while maintaining the same letters.

13. The name which was reserved for Kohen Gadol on Yom Kippur, when he articulated it explicitly, as it’s written.

14. Meaning, beyond a particular Sefirah or expression of G-d’s attributes, but rather a name that comes as close as possible to express G-d’s very essence.

ואין ארון בלא עבדים, שמצד בחינה זו
נעשו עולמות, עם ועבדים...

... וזהו גם כן מה שמבאר המגיד
בפירוש מאמר רבותינו זכרונם לברכה
"נגד שמא אבד שמה", ובכדי שיהי'
"נגד שמא", נגד מלשון המשכה, שהוא
ענין ההמשכה והגלוי דשם אד', הנה זהו
על ידי "אבד שמה", שהוא ענין העלם
שם הוי', שאז דוקא אפשר להיות הגלוי
דשם אד'.

vides for our existence, since there can be no
sovereign without a people...

There is another parallel explanation from the
Maggid¹⁵ on our sages' teaching:¹⁶ "He who
seeks his name to be great, causes his name
to vanish". (The Chassidic interpretation¹⁷ is:)
How does one achieve the revelation ('great-
ness') of the Divine name "ADNY" (which is
G-d's mode of engagement with our world as
Sovereign)? – through concealment (suppres-
sion) of the Divine name of "YHVH"¹⁸. (In other
words, a necessary step to allow G-d's lower
level of Creator to be known and engaged with-
in creation is by concealing the infinite, tran-
scendent dimension of G-d.)¹⁹

ALTER REBBE | אדמו"ר הזקן

*Context: Only Hashem's Atzmus (Essence) can contain op-
posites simultaneously. This is to Whom we pray.*

אך הענין הוא, שעקר המעלה היא בכך
שהי' חבור ב' הפכים, שהרי כהן גדול
הי' גשמה בנוף, ויתרה מזה, שבשבויל
עבודתו הי' צריך להיות גם "ביתו זו
אשתו" ומכל מקום, בשעת מעשה הי'
בבחינת "להכדילו קדש קדשים". וכן גם
בנוגע לענין הזמן, שיום הפורים הוא
אחד משם"ה ימי השנה, ואף על פי כן
אין בו אכילה ושתני'. ועל דרך זה במקום,
שקדש הקדשים הי' הענין ד"מקום וכלי
מקום כאחד". והיגו, שבכל הענינים הי'
חבור ב' הפכים, וענין זה הוא מצד נמנע

The Kohen Gadol on Yom Kippur represented
a paradoxical combination. He himself was a
soul inside a body. Furthermore, he had to be
married, but simultaneously be separated to be
"holy of holies". Timewise, Yom Kippur is both
1 of the 365 days on the calendar year yet we
don't eat or drink. In terms of space, the Holy of
Holies measured a certain space, yet also tran-
scended measurement. In every aspect (time,
space and human consciousness) there was a
simultaneous paradox coexisting. This phe-
nomenon is an expression of G-d's being the

15. Likkutei Amarim (of the Maggid) #202; Ohr Torah #390.

16. Pirkei Avos 1:13.

17. In the simple (Pshat) meaning, the first two words are the cause and the last two words are the effect. In the Chassidic interpretation of the Maggid - where the "name" here is a reference to G-d's - the first two words are the result, made possible by the following two words. How is the expression of G-d's name ADNY achieved? Through suppressing the other 'name' YHVH.

18. Editor's note: Perhaps the subtle allusion to this is in the very letters' difference.

נגד ש-מ-א (אדנות) = אבד ש-מ-ה (הוי').

19. Basi L'Gani 5721 (1)

הנמנעות דוקא, שהוא בחינת שם הוי', שם העצם.

וזהו גם תכן תורת אדמו"ר הזקן בענין השמות, שפרש דקאי על העצמות, נמנע הנמנעות. ומביא דהפרדם פּרש שהם אורות המתלבשים בהכלים, והבעל-שם-טוב פּרש שהוא חיות הכלים עצמם ...

ומסים רבינו פרושו שקאי על העצמות, שזהו אמתית ענין אליו ולא למדותיו, שהוא העצמות נמנע הנמנעות, שזהו ששם שמים שגור בפי כל. וענין זה חדשה חסידות חב"ד. והינו, פרוש הפרדם שהוא כללות ענין הקבלה הוא, שהשמות הם האורות. ותורת חסידות הפלית חדשה שקאי על חיות הכלים עצמם שהוא למעלה מהאורות, וכידוע שבחינת איהו שבגמלוהי הוא למעלה מבחינת איהו שבחיהו, "דכל הגבוה ביותר יורד למטה ביותר". וחדוש אדמו"ר הזקן בחסידות חב"ד הוא, שקאי על העצמות נמנע הנמנעות, והוא המחבר בחינת איהו עם בחינת גרמוהי.

“One for whom impossibilities are impossible²⁰”. This is expressed in the name *Ha-vaya* (YHVH), which is the Essence-name.

This is the (unique) teaching of the Alter Rebbe, with regard to G-d’s sacred names. Whereas the Pardes (Kabbala) attributes the names to the light within the vessels (of the Sefiros), and the Baal Shem Tov (takes it a step further) teaches that it’s the light of the vessels themselves, the Alter Rebbe learns that these names refer to G-d’s essence alone...

This is the meaning of “praying to Him, not His characteristics” — it refers to *Atzmus*, G-d’s very essence which is the level at which “all impossibilities are impossible”. This manifests in the fact that everyone talks about G-d (without distinction of levels and complexities. This is an indication that ultimately everyone is referring to the very essence of G-d.) This idea that when referring to G-d’s names we are actually intending to address Him *Atzmus* directly, is a novelty which Chassidus Chabad introduced²¹.

אדמו"ר האמצעי | MITTELER REBBE

Context: The soul-quest to triumph over opposition (Netzach) is rooted in one’s very essence. Every possible resource will be spent to achieve victory.

וממשיך לבאר בהמשך הפרק בנוגע לענין הנצח (הקשור עם שם צבאות), שענין הנצחון נמוע ומשרש בעצם הנפש כו'. ומזה מוכן גם שענין הנצחון ישנו אצל מי שעצם הנפש הוא בגלוי...

The (Previous Rebbe’s discourse) explains, with regard to the soul-quest to triumph (which is connected to the Divine name “Tzvaos”) that this quality stems from the essence of one’s soul. Thus, one whose soul-essence is fired up will exhibit this trait ever more...

20. Meaning, nothing at all is impossible for Him. Opposites can coexist in perfect harmony, for at the level of Essence, both G-d’s immanent and transcendent (finite and infinite) aspects are both absolutely one.

21. Basi L’Gani 5721 (1)

וממשיך לבאר, שדוקא מי שהוא גדול הרי יש בו מדת הנצחון, וכל מי שגדול יותר, מדת הנצחון הוא ביותר אצלו, ולכן המלך שגדול מכל העם, כמו שכתוב "משכמו ומעלה גבה מכל העם" ... הנה בו שד' ענין הנצחון יותר, בתוקף ובתכלית.

וממשיך לבאר, שענין הנצחון הוא לגלות רצונו וחפצו ולהוציא נצחונו, דזהו גם כן סבת ענין המלחמה להוציא הנצחון. דהנה במלחמה הרי יש ב' ענינים. הא' לשלל שלל ולבו בו, והב' ענין המלחמה הוא להוציא נצחונו שיהי' כרצונו וחפצו, שזהו עקר המלחמה.

וכפי שמבאר כבוד קדשת אדמו"ר האמצעי בארוכה, שלשלל שלל ולבו בו הוא ענין שנמדד לפי הכח והגבורה, ולפי ערך השלל והבוז שידע שיהי' אפשר לשלל ולבו, ועל פי זה משער ומעריך עד כמה כדאי להוציא בשביל לנצח במלחמה, וכיון שזהו ענין של השערה על פי שכל והבנה והשגה, הרי זה יכול להיות לא רק במלך, אלא גם אצל שר ואפלו שר קטן, דהינו גם כהראש ומחין של העם, ולא דוקא אצל זה שמשכמו ומעלה גבה מכל העם.

אמנם, אמתית ענין הנצחון שישנו במלך דוקא, הוא ענין הב' שבמלחמה, להוציא הנצחון שיהי' כחפצו ורצונו, והינו, שענין זה שכל דבר יהי' כחפצו ורצונו הוא בעקר באשר ישנו מציאות של

The (Previous Rebbe's) discourse further explains, that it is precisely a great person who exhibits this characteristic of *Netzach*, and the greater the person the more profound and pronounced it will be. Thus, a king "who is head and shoulders above the people" resonates with the deepest and most profound sense of soul-quest to triumph.

The discourse continues: the idea of triumph is the emergence of one's will or position as superior. This also being the ultimate purpose of battle. For there are actually two incentives in a war. One is to amass the spoils or war, the booty; the second is to emerge superior and be able to establish one's will as desired. The latter is the primary one.

The Mittlerer Rebbe explains²² at length that (the former incentive of) capturing booty and spoils of war is a calculated plan. A warrior will take into account the reality of what is possible to capture and accumulate from the enemy's booty and will evaluate accordingly how much is worth spending on winning the war. Since this calculation is a logical approach, (based on achievable results and the budget), it is not exclusively the king who can determine this. Even a minister of lower rank can weigh in on this decision and plan.

However, the second incentive for war which is the true concept of triumph in battle – the fierce determination to emerge victoriously, so that his will ultimately prevails — lies exclusively with the king himself. This is triggered by

22. Toras Chaim, Beshalach 322b (new edition: 222b)

מנגד שמורד בו, שאז עומד בנצחון בנגדו ומוציא נצחונו. וכיון שבזנת המלחמה היא להוציא נצחונו שיהיה כחפצו ורצונו, אזי אינו מתעכב (ער שטעלט זיך ניט אפ) מצד ענינים של הבנה השגה וחשבון כו', ועד שבשכיל זה מבזבז כל סגלות האוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור, ואשר מעולם לא השתמש בזה לשום דבר, וכמוס וחרום מעין כל רואה, הנה בעת נצחון המלחמה הוא מבזבז כל האוצרות. והיגו, שדרך האוצר הוא שלא זו בלבד שאין משתמשים בו (ועל אחת כמה וכמה שאין מבזבזים אותו), אלא שאפלו לא מראים אותו, אלא הוא מכסה וטמון, כמו שכתוב "במטמונים תחפשנה", ורק כאשר ישנו ענין היוצא מן הכלל, על דרך שמחת בנו יחידו וכיוצא בזה, אזי מראים את האוצרות...

והביאור בזה הוא, לפי שענין הנצחון נטויע ומשרש בעצם הנפש. וכפי שמבאר בהמאמר, שכיון שענין הנצחון הוא מצד עצם הנפש, הרי זה פועל שגם חיו משליך המולך מנגד ועומד בעצמו בקשרי המלחמה מתוך מסירת נפש, והיגו לפי שענין הנצחון הוא מצד עצם הנפש שהוא למעלה מהאור והחיות (חיי נפשו) שבא בגלוי.

the presence of an enemy who rebels against the king, thus prompting the king to fight for victory and ultimately emerge victoriously. This being the goal, nothing will stop him. No budget or logical calculation will stop him. Furthermore, he will squander the resources of the most precious royal treasures, which have been collected and stores for generations, which were never touched and have been hidden in vaults. Suddenly, in order to be victorious in his conquest he will squander these treasures. The nature of these hidden royal treasures is that not only are they not tapped into (certainly not squandered), they are not even on display, but rather kept in vaults as the expression "hunt for it like treasures"²³. The only time these treasures even go on display would a really special occasion like a royal wedding of the prince (yet here, in battle, they are squandered)...

The explanation is, because the soul-quest for triumph is rooted in the essence of one's soul. As the Ma'amar explains, that this is why the king is even prepared to give his very own life and throw himself into the thick of war with utter self-sacrifice, since the impetus to be victorious emerging from his soul's very essence is deeper than his external life²⁴.

צ"צ | אַדְמו"ר | TZEMACH TZEDEK

Context: The Jewish People being called "Tzivos Hashem" (G-d's army) and its parallel with Hashem's name "Tzva'os". (continued from above)

ועל דרך זה הוא גם למעלה, שישנו הענין דשם צבאות ... מלשון צבא, ומצד זה נדרשת בעבודת בני ישראל גם אפן

(Just as it is with a king below, as mentioned above,) so too is the case with the Supernal King. G-d is called by the name Tzva'os (צבאות) ... from the word army. And paralleling this, the Jewish People too are called "Tzivos

23. Mishlei 2:4

24. Basi L'Gani 5721 (3) – (This refers to the 3rd discourse of that Shabbos, which was on Motzei Shabbos. It was the 2nd Basi L'Gani that year.)

הַעֲבוּדָה דְּצָבָא, שְׂזוּהוּ כְּלָלוֹת הָעֲנִי
שִׁישְׂרָאֵל נִקְרָאִים צְבָאוֹת הוּי'.

וְהֵעֵנִן בְּזוֹה, כְּפִי שְׂמֻבְאָר כ"ק
אֲדַמּוּ"ר הַצְּמַח צֶדֶק שְׁלֹאֲחֵרֵי זְמַן
מִשֶּׁה שָׂאָז נִקְרָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּשֵׁם
צְבָאוֹת הוּי', הִנֵּה בְּזְמַן יְהוֹשֻׁעַ פְּתִיב
"אֲנִי שָׂר צְבָא הוּי' עֵתָה בְּאֵתִי",
וְאֵיתָא בְּמִדְרַשׁ "עֵתָה בְּאֵתִי, עִם
מִשֶּׁה רַבָּד בְּאֵתִי, אֱלֹא שְׂהֵי מִתְפַּלֵּל
וְאוֹמֵר אִם אֵין פְּנִיד הַלְכִים וְגו'",
וְהִינוּ, שְׂמִשֶּׁה לֹא קִבְּלוּ. וְלֹאֲחֵרֵי
שְׂהֵתְחִילָה הַעֲבוּדָה דְּשָׂר צְבָא הוּי'
שְׂקִבֵּל יְהוֹשֻׁעַ, הִנֵּה עַל יְדֵי זֶה גְלוּ
הַנְּבִיאִים אֶת הַשֵּׁם צְבָאוֹת (הוּי'
צְבָאוֹת), הַחֵל מִחֲנֵה שְׂפִתְחָה תְּחִלָּה
לְקָרוֹת לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּי'
צְבָאוֹת, וְכֵן הַנְּבִיאִים הָאֲחֵרִים
שְׁלֹאֲחֵרֵי (שְׂהִיוּ בְּסוּף בֵּית רֹאשׁוֹן
וְתַחֲלַת זְמַן הַגְּלוּת, וּמִזֶּה נִמְשָׁד
עַל כְּלָלוֹת זְמַן הַגְּלוּת עַד לְגְלוּת
הָאֲחֵרוֹן), כְּמוֹ נְבוֹאֹת זְכַרְיָה, שְׂכַמְעֵט
כָּל הַנְּבוֹאֹת הֵם בְּשֵׁם הוּי' צְבָאוֹת.

אָמְנָם, תְּכִלֵּית הַעֲבוּדָה הִיא שְׂיֵהֵי
(לֹא רַק הָעֲנִי דְהוּי' צְבָאוֹת, אֱלֹא
גַם) הָעֲנִי דְצְבָאוֹת הוּי', אֱלֹא שְׂעֲנִי
זֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי הַקְדָּמַת הַעֲבוּדָה
הַקְשִׁירָה עִם הוּי' צְבָאוֹת.

Hashem", the Army of G-d, and are called to serve G-d in the capacity and manner of legions going to battle.

To elaborate: The Tzemach Tzedek explains,²⁵ that while the first time we find the term "Legions" (or army) in association with G-d's name is when the Jewish People were called Tzivos Hashem (at the time of Moshe and the Exodus), however, it wasn't until Yehoshua that this name was associated with G-d Himself. The verse²⁶ states "I am the captain of the legion of the Lord; I have now come...²⁷". The Midrash²⁸ comments on this: "Now I have come, but with Moshe your teacher I came but he prayed to G-d (rejecting me by saying "(G-d, if you don't lead with your countenance...²⁹". Once there was this shift where the angel of G-d, captain of the legions was accepted by Yehoshua, the name of G-d as "Tzva'os" became known through the various prophets (using that name). This began with Chana who was the first to call to G-d with *Havaya Tzva'os* (G-d of the Legions), followed by the prophets after her (at the end of the first Temple and early days of the following exile – up until our time, the final Galus) such as Zecharia, whose prophecies mostly employ the name *Havaya Tzva'os*.

Ultimately, however, our service of G-d needs to be (not one *Havaya Tzva'os*, but) one of *Tzivos Havaya*. But first one begins with *Havaya Tzva'os* (and eventually it flips to the higher state of *Tzivos Havaya*).

25. Ohr Hatorah, Parshas Bo, end of pg. 327.

26. Yehoshua 5:14

27. When Yehoshua arrived at Yericho (Jericho), "...he lifted up his eyes and saw, and, behold, a man was standing opposite him with his sword drawn in his hand; and Yehoshua went to him, and said to him, Are you for us, or for our adversaries?" to which the angel responded (the above quote).

28. Bereishis Rabbah ch. 97c.

29. After the sin of the Golden Calf worship, Hashem wanted to send an angel to accompany the Jewish People on their journey forward and Moshe protested saying that if you don't lead the way Yourself we are going nowhere, and G-d conceded. See Parshas Ki-Sisa (33:15).

ובאור הענין, דהנה, צבאות הוי'
הוא לשון סמוך, שהצבאות נמפל'
לשם הוי' הינו, שאין כאן מציאות
בפני עצמו מלבד הענין דהוי', כיון
שהוא מפל' ובטל לגמרי להוי', צבא
להוי'. ולמטה מזה הוא ענין הוי'
צבאות, ששם זה מורה על המעמד
ומצב ד'אני נלחם עם הרשעים",
הינו, שישנו מציאות של מנגד וצריך
להלחם עמו.

What is the significance of this difference? When the name *Tzivos* appears before *Havaya*, then *Havaya* is primary and *Tzivos* its merely ("of") Hashem, indicating that there is ultimately only Hashem and the 'army' is surrendered to Him. However, when the order is reversed and it's "*Havaya Tzva'os*" this indicates that *Tzva'os* is somewhat it's "own" entity i.e. there is a separation from Hashem, and that's why there is a need for a battle...³⁰

אָדמו"ר מהר"ש | REBBE MAHARASH

Context: The concept of triumph Above only exists as a mirror to our struggle and victory.

אך לכאורה אינו מובן, מה שיד
ענין הנצח למעלה, אצל מלך מלכי
המלכים הקדוש ברוך הוא, אשר, "מי
יאמר לו מה תעשה", ואיזה תפיסת
מקום יש אצלו לכל הענינים הבדלי
רצויים?

It is entirely puzzling: How can we speak of the characteristic of (נצח) perseverance and triumph Above, with regard to the King of the Kings of Kings, the Holy One Blessed is He, of Whom it says³¹, "who will say to Him, "What are You doing?" There is no room for any opposition or objection (for Him to have to overcome)?!

אך הענין הוא, כפי שמבאר אדמו"ר
מהר"ש ברוך המתחיל צדקת פרונו
תרכ"ו, "דלכן נאמר גם נצח ישראל,
שהנצחון הוא של ישראל". והינו,
שאף על פי שלמעלה לא שיד לכאורה
ענין הנצחון (בנוסף לעיל), מכל מקום,
כיון שיש צדך בענין הנצחון בשביל
ישראל, נעשה גם למעלה הענין
ד'נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם".

The Rebbe Maharash explains, in his discourse titled "Tzidkas Pirzono 5627", that this is why the verse (which references G-d's quality of *Netzach*) mentions it in context of the Jewish People, stating³², "The *Netzach* of Israel (will neither lie nor repent)... alluding to the fact that the victory belongs to the Jewish People. In other words, although Above there is no inherent relevance to the quality of perseverance or triumph (as mentioned earlier), nonetheless, since the Jewish People require this character trait (in order to prevail over their adversaries), the Divine structure mirrors theirs³³.

30. Basi L'Gani 5721 (3)

31. Koheles 8:4.

32. Shmuel I, 15:29.

33. This concept is a novel one and requires clarification. For everything below must evolve and emerge from a Higher reality, not the other way around. We are in G-d's image, not the reverse. Our 10 soul dimensions are microcosms of G-d's, not the other way around. Yet, although the chronological evolution of these aspects in our lives are rooted initially in the Divine structure, the ultimate goal is life on earth and so heaven (higher realms) was designed with the end goal in mind.

וְהַעֲנִין בָּוּה, וְדַהְנָה, עִם הַיּוֹת שִׁישְׁרָאֵל הֵם
בְּמַעְמָד וּמִצַּב דְּאֲדָמָה לְעֵלְיוֹן, הָרִי הֵם
נִמְצָאִים לְמִטָּה, שְׂזוּהוּ כְּלָלוֹת עֲנִין וְיִרְדַּת
הַגִּשְׁמָה לְמִטָּה, "בְּמִחְשָׁבִים הוֹשִׁיבֵנוּ",
לְעֵבֶד עֲבוּדָתָהּ יַחַד עִם נֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית,
בְּאִפְסָן ד' אַחֲרֵיךְ נִרְצָה", לְשׁוֹן רַבִּים, וְלִתְקַן
אֶת עוֹלָם הַזֶּה הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמִירי [בְּמוֹכָא
בְּתַנְיָא מַעֲיָן חַיִּים שְׁהַנְשָׂמָה עֲצָמָה אֵינָה
צְרִיכָה תְקוּן כָּלָל, וְלֹא הַצְּרִיכָה לְהַתְלַבֵּשׁ
בְּעוֹלָם הַזֶּה אֲלָא בְּדִי לְתַקְנֵנוּ כו', לְעִשׂוֹת
דִּירָה לֹא וְתַפְרֵד בְּתַחְתּוֹנִים, וְכִיּוֹן שְׁצָרִיכִים
לְפַעַל בְּרוּר בְּדָבָר חוּמְרִי, וְעַל כָּל פְּנִים
גִּשְׁמִי, הָרִי יֵשׁ צָרָה בְּעִנְיָן שֶׁל מְלַחְמָה,
לְפַעַל הַעֲנִין דְּאַתְבְּכָפִיא (שְׁעַל יְדֵי זֶה
אֶסְתַּלַּק יְקָרָא דְקָרְשָׁא בְּרִידָה הוּא), וְעַל
יְדֵי זֶה לְבֹא גַם ל' אֶתְהַפְכָּא חֲשׂוּכָא
לְהוֹרָא וּמְרִירוּ לְמִיתְקָא", לְעִשׂוֹת מִשְׁקָר
הָעוֹלָם קָרֵשׁ לְמִשְׁקָן, וְלְעִשׂוֹת מִכְּלָלוֹת
עֲנִינֵי הָעוֹלָם דִּירָה לֹא וְתַפְרֵד. וְזוּהוּ עֲנִין
נִצּוּחַ הַמְלַחְמָה, שְׁבִשְׁבִיל זֶה מְגַלִּים אֶת
הָאוֹצְרוֹת כו'.

The idea is, that although the Jewish People are “likened to the One Above³⁴”, they are still living “down here”, a soul descended into a body living in darkness, tasked with engaging and ultimately elevating the animal-soul, and its portion of this world (as stated in Tanya, quoted from Eitz Chayim, that the Neshama itself needs no rectification; it’s purpose here is to elevate the world), transforming it into an abode for Hashem. Since physicality is coarse (designed to resist overt G-dliness), there is, naturally, a battle to persevere. At the outset this takes the form of *Iskafya*, subduing one’s raw nature to be aligned with G-d’s wishes, but ultimately the goal is *Is’hapcha*, transformation of the self to be receptive, “turning darkness into light and bitterness into sweetness”, flipping the falsehood (שְׁקָר) of this world into (קָרֵשׁ) a pillar for the Sanctuary, making the world a home for G-d. This is the victory for which the deepest royal treasures were spent³⁵.

REBBE RASHAB | אֲדָמוֹר רִש"ב

Context: Going to war means renouncing ties to worldly affairs.

וְהַעֲנִין הוּא, דְּהִנֵּה אֲמָרוּ רְבוּתֵינוּ וְכַוְנָם
לְבָרְכָה כָּל הַיּוֹצֵא לְמְלַחְמַת בֵּית דָּוִד
בוֹתֵב גַּם כְּרִיתוֹת לְאַשְׁתּוֹ, וּמְבֹאֵר אֲדָמוֹר
נִשְׁמַתוֹ עֲדָן בְּשִׁיחָתוֹ הַיְדוּעָה, שְׁבִכְרֵי
לְנִצּוּחַ אֶת הַלּוֹחֲמִים וּמְנַגְדִּים עַל בֵּית דָּוִד,
שְׂזוּהוּ עֲנִין מְלַחְמַת בֵּית דָּוִד, צְרִידָה לְכַתֵּב
גַּם כְּרִיתוֹת לְאַשְׁתּוֹ, כְּדִלְקָמֵן...

Our sages have taught³⁶, “whoever was drafted to King Dovid’s battlefield would write a (conditional³⁷) bill of divorce for his wife.” The Rebbe Rashab explains in his famous address³⁸ that in order to defeat those who oppose the “House of Dovid” – this being the “war of King Dovid” – one needs to (metaphorically) “divorce his wife”, as will be explained...

וְהִנֵּה, בְּכַדִּי לְנִצּוּחַ מְלַחְמָה זֶה, צְרִידָה לְכַתֵּב
גַּם כְּרִיתוֹת לְכָל עֲנִינֵי הַנְּחוּת הָעוֹלָם
הַחֲמִירִי וְגַם הַנְּחוּת הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי. וְהִנֵּה,

In order to win this war, we need to “divorce ourselves” from all materialistic dispositions and worldly perspectives. This includes even

34. לְשׁוֹן הַפְּתוּב – יִשְׁעֵי יְד. יד. סֵפֶר עֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת אִם כָּל חֵי חֶלְקָב, פֶּרֶק לֵג.

35. Basi L’Gani 5741.

36. Talmud, Shabbos 56a.

37. In order that if he died at war, she would be retroactively divorced from the time of giving the *Get*.

38. Simchas Torah 5661 (printed in Sefer HaSichos 5702, pg. 141).

שאף על פי שהם עניינים המתירים על פי תורה, וכמוכן מדיוק לשון רבותינו וזכרונם לברכה "כותב גט כריתות לאשתו", אשתו דיקא, שגשאת לו על פי תורה פדת משה וישראל, אך מכל מקום, כשנגזע למלחמת בית דוד, אזי מסתלקים כל החשבונות, וצריך להפקיר את כל אשר לו, וכמבואר לעיל (סעיף ו') שנגזחון המלחמה הוא על ידי בובו האוצרות דוקא, וכל זמן שאינו מכובד את אוצרותיו, ועושה חשבון שדבר זה מתר על פי תורה ואינו צריך להפקירו, או שעושה חשבון שדבר זה אינו עקרי כל קד ואין צריך ללחם על זה, הנה הגם שחשבונות אלו הם על פי שכל, ואפשר גם על פי שכל דקדושה, מכל מקום, לא זוהי תכלית העבודה, ולא על ידי זה אפשר לנצח את המלחמה ולגלות את בחינת דוד

וזהו כללות ענין העבודה דגט כריתות, שצריך להפקיר את כל אשר לו, ולא להתחשב כלל עם המציאות שלו, אלא להכניס את עצמו (ארינווארפן ז"ר) לגמרי במלחמת בית דוד.

those things which may be permissible by Torah law, as in the example of the warriors of King Dovid's army whose wives were married to them by Torah law. Nonetheless, they were required to sever that relationship in order to enter the battlefield. Similarly, with this spiritual warfront, we must remove all considerations (of worldly affairs) and renounce our attachments. As explained earlier, the treasures are being squandered to win this war. All logical calculations about why this may be allowed, or that is not so critical to fight over – these may indeed be rational arguments, even Torah-based, yet this is not the order of the day. The battle won't be won with such an approach...

This then is the idea of "writing a bill of divorce": renouncing all attachments, disregarding concerns for oneself, and to completely immerse oneself in the war of King Dovid³⁹.

אָדמו"ר ריי"צ | PREVIOUS REBBE

Context: Making this world Hashem's garden by transforming ourselves.

באתי לגני אחתי בלה, וידוע המאמר של בעל ההלולא שהוציא לאור לקראת העשירי יהי קדש, יו"ד בשבט, יום ההסתלקות שלו [שחזור ונעור באפן דנוכרים ונעשים מדי שנה בשנה], שמביא את מאמר השיר השירים (שקדוש ברוד הוא אומר) באתי לגני לגנוני, למקום שהי עקרי בתחלה (בשעת בריאת העולם), דעקר שכינה בתחוננים היתה. ולאחרי כן הנה על ידי מעשים בלתי רצויים נעשה סלוק השכינה מלמטה למעלה, עד שעל ידי שבעה עניינים נסתלקה השכינה לרקיע השביעי. ואחר כך עמדו צדיקים

Basi L'Gani — "I have come to My garden, my sister my bride"⁴⁰. In the Ma'amar of the Ba'al Hahilula⁴¹ which he published for the 10th of Shevat, the day of his passing (which recurs each year through our observing it) he quotes the verse from Shir HaShirim, where G-d is saying these words, referring to the world as His garden, his bridal chamber, where the Shechina initially resided in its fullest form. Subsequently, through a series of seven unwholesome behaviors, the Shechina retracted to the seventh heaven.

39. Basi L'Gani 5721 (1).

40. Shir HaShirim 5:1

41. The one whose Yahrzeit we are commemorating, the Previous Rebbe, Rabbi Yosef Yitzchak Schneerson, OBM.

והורידו והמשיכו את השכינה מלמעלה
למטה, החל מרקיע השביעי עד לעולם הזה
התחתון, כמו שכתוב צדיקים גו' ישכנו לעד
(בחינת שוכן ער) עלי', עד למשה רבנו שהוא
השביעי, וכל השביעין חביבין, שעל ידו נעשה
בפעל הענין דוורד הוי' על הר סיני.

אך כפי שימשך אחר כך באפן קבוע, הי'
לאחרי זה הצווי ועשו לי מקדש ושכנתי
בתוכם, שזהו ענין עשית המשכן [דאף שנאמר
ושכנתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחת, הרי
ענין זה נעשה על ידי זה שישנו המשכן] דאקרי
מקדש, שבו שורה השכינה העליונה (ישכנו
לעד עלי').

וממשיך במאמר, שענין עקרי במשכן הוא
מה שכתוב "ועשית את הקרשים למשכן עצי
שטים עמדים", שתכן עשית הקרשים מעצי
שטים הוא, שמהפכים את השמות (שטים
מלשון שמוט) והשקר (קרש אותיות שקר)
דעולם הזה ועושים מזה קרשים למשכן, ובאפן
דעומדים, שענין העמידה מורה על התקף
והעדר השנוי, שזהו כללות הענין דמעשה
התחתונים, מעשינו ועבודתנו, שעושים דירה
לו ית' בתחתונים, ועל ידי זה נשלם רצון
העליון, שנתאזה הקדוש ברוך הוא להיות לו
יתברך דירה בתחתונים.

ומוסף במאמר, שבשכיל זה (כפי לפעל
בהתחתון שיהי' דירה לו יתברך) יש צורך
בצבאות הוי', שהם בני ישראל, שנקראו בן
לראשונה בצאתם מארץ מצרים (שבה נכללת
גם היציאה מהמצרים וגבולים של עולם הזה
התחתון).....

Then, seven Tzadikim arose and drew the Shechina back down to earth, as the verse states "the righteous will cause it to dwell upon her", culminating with Moshe Rabbeinu, the 7th — which is beloved — who completed this mission and manifested the Shechina on Mount Sinai.

However, in order that this be a lasting phenomenon, G-d instructed the Jewish People to erect a Sanctuary, where He could dwell in an ongoing manner. Thus, the wording was "They shall build a Sanctuary so that I may dwell in them" — within each and every person.

The discourse continues to explain, that a primary foundation of the Mishkan (Sanctuary) were the beams which were made of acacia wood (שטים). The Hebrew word *Shittim* is of the same etymological root of שטות (*Shtuss*) meaning foolishness. Thus, it is when we transform our foolishness into a beam for the Sanctuary that we draw forth the Shechina, thus fulfilling the purpose for which this world was created — to make a 'home' for G-d in the lowest realms.

In order to achieve this goal, we need 'The Army of Hashem' (*Tzivos Hashem*), which is the name given to the Jewish People when they left Egypt, embarking on their mission in the world, which is symbolic of every Jew's leaving his own restraints and limitations of this world...⁴²

42. Hemshech Basi L'Gani 5710 – chapter 11.

לעילוי נשמות

ר' אברהם חיים ישראל ע"ה בן ר' יוסף ז"ל
וזוגתו מרת רעכיל ע"ה בת ר' עזריאל איכל הי"ד

נדפס ע"י בני משפחתם שיחיו לאיו"ש טובות
מתוך הרחבה (ו) בשמחה וטוב לבב

For more resources related to Yud Shvat and
Basi L'Gani, visit www.BasiLGani.com

Published by Chayenu